

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

Forunderlige Tildragelser,

forestillet i

En Bise

om
en fornem, rig Kjøbmands-Datter, som blev
forelsket i en fattig Matros, og deres
haarde Skjebnes lyffelige Udfald.

Begynder saaledes:

Enhver som vil vide hvad
Kjærlighed er ic.

Under den Melodie:

Hvad vindes paa Verdens det vildsomme Hav.

V box 13:370

Tilfjops hos F. Steens Enfe.
[Chra] u.d.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10

0

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10

Enhver som vil vide hvad Kjærlighed er,
Hør hvad jeg for Eder vil nu da frembær',
Som vist er passeret, og det maae I troe,
Med tvende som monne i Kjærlighed boe.

En fornem Kjøbmand i Bristol monne boe,
Han havde en Datter saa ærlig og troe.
Hun overgik Alle, som der monne boe,
Thi hun mod sin Kjærest var ærlig og troe.

Saa mangen riig Kjøbmand, som der monne boe,
De fatte til hende sine Love og Troe,
Men deres Begjæring var intet bevendt,
Fordi hendes Hjerte af Sorgen var flemt.

Engang det sig hændte, der Tiden løb hen,
At et udaf Faderens Skibe kom hjem,
Med andre Jomfruer ombord hun da gif.
Hvorover stor Sorrig i Hjertet hun fik.

Imellem alt Andet hun der monne see:
Saae hun en Matros, som stod og derved,
Til hvilken hun strax fik Kjærlighed stor,
Dog kunn' hun ei udtale et eneste Ord.

De Kinder, som for vare rosenrød,
Blev ganske forandret, ret som hun var død,
Hendes Hjerte det brændte af Kjærlighed saa,
At hun derfor strax monne gaae.

Hun gik til sit Kammer med Længsel saa stor,
Var ganske bedrovet det yndige No'r.
O Himmell! hun sagde, hvad er Kjærlighed sod,
Om jeg ham ei fanger, da bliver jeg død.

Hun kaldte sin Pige med hastige Ord:
Veed Du ingen Raad her paa denne Jord;
Af Kjærligheds Flamme jeg nu er optændt,
Til den jeg tilforn ret aldrig har kjendt.

Den Pige hun sagde til Jomfruen god:
Min skjønné Jomfrue vær ved et frit Mod;
Thi Eders Begjæring I kunde vel faae,
Om I vil betroe mig til hannem at gaae.

Der har du et Brev, bring det nu strax frem,
Og sig: at her er En, som vil tale med ham.
Forsom det ei, sagde den yndige Møe;
Thi hvis han ei kommer, da maa jeg vist dee.

Han tøved' ei længe den Tid før han kom,
Det første hun saae ham, hun vendte sig om,
Hun spurgte og om han ene var der,
Han strax monne svare: ja Jomfrue, jeg er.

Hun sagde: kan I mindes den Dag, da jeg kom
Udi Eders Skib, for at see mig lidt om.
Hvor jeg en Juvel efterlod mig saa god:
Det er mig fortættet, at I samme tog.

Den fattige Matros blev bange i Mod,
Da hun saa talte, den Jomfru saa god.
Han sagde: gode Jomfru I mener ei saa,
Og udaf stor Angest saa vilde han gaae.

Han sagde: god Jomfru jeg er ikke riig,
Og I har stor Rigdom, men spot ikke mig.
Ei heller min ringe Formue og Stand;
Thi Lykken saa snarlig forandre sig kan.

Hun siger: Jeg taler som Hjertet formaaer,
Dg saa om vi er i vore blomstrende Aar.
Endskøndt du er fattig og ringe af Stand,
Mit Hjerter og Sind jeg gi'er i din Haand.

Han siger: der har du mit Hjerter igjen,
Dg om du vil være min oprigtige Ven,
Da skal du ei finde hos mig nogen Sydig.
Til Gud mig henkalder og lægger mig Ligg.

En Stund de tilsammen mon være, og saa
Der Binden blev soielig, monne han gaac;
Men da han kom til Virginien hen,
Da skrev han et Brev til sin kjæreste Ven.

Men see, hvor Ulykken er straxen ved Haand;
Thi Brevet kom til hendes Fader paa Stand,
Han dette Brev læste med Brede i Sind,
Dg derpaa strax til sin Datter gif ind.

God Morgen, kjære Datter! jeg seer du er her,
Har du nogen Tidende fra den du har kjær?
Han er i Barbidos og du maa paa Stand,
Hans Hjemkomst her vente og tale med ham.

Er der ingen anden af høiere Stand,
End du skulde tage en Stodder, som han?
Han da i sin Brede og Hastighed svar:
Hun ei skulde see ham for Dinene meer.

Han skrev da et Brev, og det strax paa Stand,
Lod gaac til Barbidos, i hvilket Brev han,
Befaled' ham kastes i vildende Søe,
At han kunde dermed omkomme og døe.

Men der nu Capitainen fik Brevet at see,
For Sorrig og Graad han neppe kunde see,
Da Binden godt blæste, til Søes han da gif,
Men tænkte dog ikke paa saadan en Drik.

Men see kun hvor Tiden den vender sig om,
Med mange Daags Seil til et Giland de kom,
Med Capitainens Ordre, som jeg kan forstaae,
Det Skib maatte ankre derunder ogsaa.

Med Taarer paa Kinden Capitainen saa from,
Matrosen han maatte forkynde sin Dom,
Dg da han det hørte, da faldt han paa Knæe,
Dg Taarerne randt paa hans Kinder alt ned.

Han bad da Capitainen lad mig ikke døe,
Men sæt mig iland paa den vildsomme De,
Al spar dog mit Liv, kjære Herre saa god!
Dg ikke udgyde mit uskyldige Blod.

Den Capitain lod falde sit Folk da til sig,
Dg sagde til dennem: vil I høre mig,
Femhundrede Pund har vor Rhedere grum
Jer givet, om I ville denne omkomm'.

Han sagde: de Penge er Jer ikke god,
Derfor ikke stad' det uskyldige Blod;
Men paa vilden Giland vi føre ham maae,
Hvor han om sin Lykke kan bedre raadslaae.

Dg i deres Vaad de satte ham da,
Ham snarlig til Gilandet forte ogsaa,
Han tog dem i Haand og Godnat dem bød,
Dg Een af dem talte han med om sin Møe.

Naar I komme hjem til min Kjæreste rig,
Giv hende denne Ring, siig den er fra mig,
Jeg for hendes Skyld taalmodig vil
Alt lide hvad Lykke Gud sender mig til.

Men der hun da Ringen i Hænderne fik,
Da Budet fortalte, hvordan det gif,
Hun sagde: min Fader har gjort mig Uret,
Dg jeg er forloren, jeg tør siige det.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

J forrigfuld' Klæder, med forrigfuldt Mod,
Saa gif hun illoes det ustyldige Blod,
Alt gif for at opføge sin elskede Ven,
Det Skib skulde gaae til Virginien hen.

De havde ei Vind, det gjorde dog Gud,
Thi dette faldt ret saa forunderligt ud.
De med deres Vaade iland maatte gaae,
Paa samme Eiland hendes Kjærest var paa.

Der var han i Maaneder tre Gange tre,
Dg den samme Dag gif han ned for at see,
Om her ei var noget for hannem at faa,
Hvorover han strax den liden Vaad saae.

Dg den Tid da Vaaden kom nærmere til Land,
Han udaf Glæde gif til dem paa Stand,
Men den Tid de hannem at komme først saae,
Da bleve de bange og roede fra.

Han tog af sin Hat, faldt paa sine Knæe,
Dg raabte: for Guds Skyld J tage mig med!
Jeg er dog en Sømand, af Sult næsten død,
Saa snart de det hørte, de ynked' hans Nød.

Saa foer de til Land og tog hannem ind,
Derpaa de til Skibet da roede gefvindt,
Capitainen ham spørger, hvordan han kom der;
Han strax monn' fortælle sin hele Afærd.

Hans Kjærestes Dine af Graad vare rød,
Lever du, sagde hun: som jeg tænkte var død?
Han sagde: jeg har levet ret sorgelig,
Siden jeg min Kjærlighed satte til dig.

Hun tog ham i Favn og kyste ham saa,
At al hans Sorg den monne forgaa,
Hun sagde: jeg fandt dog den jeg håver kjær.
Ingen anden end Døden skal stille os meer.

Saa kom de til England og med en Hast,
Dg anfred' i Plymouth den ottende Maris,
Derpaa da en Morgen den Jomfru saa god,
Forunderlige Klæder sig ifore lod.

Med Matrosklæder hun klædte sig paa,
Med et Brev i Haand til sin Fader at gaae.
Der stod udi Brevet: kjære Fader saa sød!
Jeg er i Geneve, og er næsten død.

Jeg kjender det er min Datters Haand,
Har J faaet det Brev udi fremmede Land?
Hun svarte: da vi fra Geneve monn' gaae,
Jeg af Eders Datter det Brev monne faae.

Jeg tænkte ei spørge fra hende igjen,
Men jeg maa nu leve saa sorgelig hen.
Jeg ønsker Jer Lykke af Hjerter og Sind,
Saa læste han Brevet med Taarer paa Kind.

Han sagde: gaaer J til Geneve igjen,
Dg J kunde føre min Datter her hjem,
Dg til mig bringe, saa hjælpe mig Gud,
Saa sandt som jeg giver dig hende til Brud.

Hun sagde: saa giv mig derpaa Eders Haand,
Saa skal jeg hende hjembringe paa Stand,
Ja det skal jeg gjøre alt paa denne Dag,
Jeg Tusinde Daler gi'er for din Umag.

Saa faldt hun paa Knæe paa Stedet hun stod
Dg sagde: J er dog min Fader saa god,
Jeg er Eders Datter, der reiste fra Land,
Alt for at opføge min Kjærest til Mand.

Hun talte endvidere, Fader saa god,
Jeg beder: forlad mig alt hvad jeg har gjort,
Han svarede: af Hjerter jeg forlade vil,
Alt hvad Du begjærer skal gives dig til.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

Hun svarede derfor: min Fader saa sin,
Maa jeg nu faae den som var Kjæresten min;
Ja det maa du gjerne, min Datter saa sød;
Saa fik hun stor Glæde for al hendes Nød.

Saa fik hun da Bryllup med Glæde og Yst,
Dg Faderen undte sin Datter den Trøst,
Han sagde: fordi I hverandre var' troe,
Tolotusinde Pund Sterling jeg giver Jer Lo.

Nu kunne de sammen i Kjærlighed boe,
For de var' hinanden oprigtig og troe,
Saa vil jeg formane hver Jomfru og Moe,
At elste sin Kjærest i Glæde og Nød.

See den, som paa Bandet maa lide stor Nød,
Dg saa vidt omtumle og søge sit Brød,
Dg dog mod sin Kjæreste oprigtig er,
Jeg saadanne Kjærester finder ei her.